

# Eleonora Kaszewska, Jiro Hasegawa

---

## Władysławów, pow. Łowicz

---

Informator Archeologiczny : badania 4, 134-135

---

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ciorek bursztynowy oraz fragment naczynia. Odkryte zabytki przekazał do Muzeum Okręgowego w Rzeszowie.

Osada położona jest nad bezimiennym potokiem, na terasowatym brzegu. Przeprowadzone badania archeologiczne ujawniły ślady osadnictwa z IV wieku n. e. Odkryto częściowo 2 jamy (jedna z nich to prawdopodobnie ślady chaty). Znaleziono 26 paciorków bursztynowych, o zróżnicowanych kształtach i rozmiarach, 8 fragmentów paciorków oraz 3 odłupki bursztynowe. Ponadto znaleziono niewielką ilość ceramiki i kości zwierzęcych. Wśród ceramiki występuje ceramika siwa, fragmenty naczyń lepionych ręcznie. Odkryto również duży fragment naczynia zasobowego.

Niewielka przestrzeń przebadanej osady (70 m<sup>2</sup>) nie pozwala na wysuwanie szerszych wniosków, prawdopodobnie występują tu ślady pracowni bursztyniarskiej, co jest znaleziskiem dotąd niespotykanym na terenie województwa rzeszowskiego. Dalsze badania planowane na rok przyszły niewątpliwie wyjaśnią ten interesujący problem.

WĘGIELSZTYN, pow. Węgorzewo      patrz wczesne średniowiecze

WIELICZKA, pow. Kraków      patrz okres lateński

Stanowisko XI

WŁADYSŁAWÓW, pow. Łowicz      Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi

Badania ratownicze prowadziła mgr Eleonora Kaszewska przy udziale mgr Jiro Hasegawy (autora sprawozdania). Finansował WKZ w Łodzi. Drugi sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne z okresu późnorzymskiego.

Wykopy ustalono w bezpośrednim sąsiedztwie północno-wschodniej granicy zeszlórocznych. Odkryto 8 grobów ciałopalnych: 6 popielnicowych i 2 jamowe. Trzy z grobów popielnicowych były częściowo zniszczone przez okopy z 1914 r. a jeden był uszkodzony. Na podstawie charakteru wyposażenia grobów można sądzić, podobnie jak w części przebadanej w ubiegłym roku, że w dalszym ciągu mamy do czynienia z częścią cmentarzyska, w której znajdowały się przeważnie groby kobiet i osobników młodocianych.

Wśród grobów popielnicowych godne uwagi są 3 pochówki. W popielnicy ostroprofilowanej grobu 10 znajdowały się m. in. dwie identyczne

zapinki żelazne (zbliżone do typu V 116—117 Almgrena) z szerokim kabłąkiem wyciętym w kształcie litery „T” i będącym równocześnie kapturkiem sprężyny. Sprężyna była umocowana do kapturka drucikiem obwiedzonym na zewnątrz kapturka. Grób ten przypada na koniec II w. i jest najstarszy na cmentarzysku. W zniszczonym częściowo grobie 6 znaleziono m. in. ułamki krawędzi umbra żelaznego. Ułamki te pasowały do umbra, z długim kolcem tępo zakończonym, znalezionym luźno w odległości około 5 m od grobu. Jest to jedyny grób wyposażony w broń, co pozwala go uznać za pochówek mężczyzny. W grobie 17 poważnie uszkodzonym znaleziono m. in. duże naczynie baniaste, o powierzchni mocno schropowaczonej, gładkie naczynie z silnie profilowaną nóżką zdobioną pasmem kółeczek i czarkę z nóżkowatym dnem. Grób ten należałoby datować na IV w. Byłby on zatem najmłodszym grobem z omawianego cmentarzyska. Pozostałe pochówki należy datować głównie na III w.

Prace wykopaliskowe zostały zakończone.

TRÓJCZYCE, pow. Przemyśl    patrz epoka brązu

ZADOWICE, pow. Kalisz

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadziła mgr Eleonora Kaszewska. Finansowało Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi. Cmentarzysko z okresu późnolateńskiego i rzymskiego.

Wznowione po dziesięcioletniej przerwie prace badawcze koncentrowały się w południowo-zachodniej części cmentarzyska, co pozwoliło ustalić jego zasięg w tym kierunku. Zbadano przestrzeń o powierzchni 5 arów i odkryto 35 grobów oraz bardzo dużą ilość luźnych zabytków metalowych oraz ceramiki. Obserwacje warstw kulturowych dostarczyły danych, wskazujących na poważne uszkodzenie stanowiska podczas zalesiania wydmy, na której się ono znajduje. Wszystkie odkryte pochówki miały charakter ciałopalny i pochodziły w większości z późnego okresu lateńskiego. Pozostałe należy datować na późny okres rzymski. W jednym wypadku stwierdzono uszkodzenie późnolateńskiego grobu jamowego przez popielnicowy grób z okresu rzymskiego.

Wyposażenie grobów starszych, późnolateńskich, składało się głównie z naczyń potłuczonych przed włożeniem do grobu oraz z narzędzi żelaznych i broni. Znaleziono również zapinki z tego czasu. Groby z późnego okresu rzymskiego były przeważnie popielnicowe, niektóre obsypane resztkami stosu. W jednym wypadku stwierdzono obecność nagrobka w po-